

**ОРГАНІЗАЦІЯ
ЗАПРОШУЄ НА РОБОТУ:**
(вахтовий метод: 15 днів роботи,
15 днів відпочинку, офіційне
працевлаштування).
Заробітна плата
від 8000 грн.

- водія на бус 5 тонн;
- бетонярів;
- електросварників;
- автокранівника на ЗІЛ 133 ГЯ (зарплата 8500 грн).

Тел.: (0332) 78-24-08,
0996366015.

JASMINE
НА РОБОТУ ПОТРІБНІ
ШВАЧКИ,
ПОМІЧНИКИ ШВАЧОК.
Заробітна плата висoka.
Робота — у центрі Луцька в комфортних умовах.
Тел. 095 135 42 08

«ЦЕ ПІДНІМАЄ БОЙОВИЙ ДУХ! Так, але сучасну техніку треба демонструвати на передовій, а не в Києві»

Чи будете ви дивитися військовий парад на День Незалежності України? **с. 3»**

ПРИХОДЬТЕ ЗА МЕДОМ!
СВІЖИЙ МЕД 233
29 СЕРПНЯ - 3 ВЕРЕСНЯ
9⁰⁰-17⁰⁰
у СКВЕРІ біля кінотеатру
«ПРОМІНЬ»
3 літри БУТЕЛЬ НА ОБМІН
Козацький мед

**МЕТАЛОЧЕРЕПИЦЯ
МЕТАЛОПРОФІЛЬ**
ТА КОМПЛЕКТУЮЧІ
• ЛИСТ ОЦИНКОВАНИЙ (плоский та гофрований)
• МІНВАТА
• ГІДРО- ТА ПАРОБАР'ЄР
• ВОДОСТІЧНІ СИСТЕМИ

ВІКНА

Виготовлення на замовлення від 1 години (за дозволом)

АКЦІЯ! ЗНИЖКА до 35%
на металоблаштовані вікна

с. Боголюби, вул. Набережна, 20 (050)72 49 777, (097) 91 43 605

**ЦЕНТР ВІДНОВЛЕННЯ ЗОРУ®
АНАТОЛІЯ СОВВИ**

**ДІАГНОСТИКА ЗОРУ
У ВАШОМУ МІСТІ**

Керівник -
Анатолій СОВВА

Прийом за попереднім записом:
28.08 - РАТНЕ - (067) 189-00-62, (095) 931-74-74
29.08 - КАМІНЬ-КАШИРСЬКИЙ - (0332) 72-08-58

м. ЛУЦЬК, проспект Волі, 52
(0332) 72-08-58, (095) 931-74-74, (067) 189-00-62

**САМОЛІКУВАННЯ МОЖЕ БУТИ
ШКІДЛИВИМ ДЛЯ ВАШОГО ЗДОРОВ'Я**

**НОМЕР ЕФЕКТИВНОЇ РЕКЛАМИ
770-770**

Ще нам, браття українці, усміхнеться доля!

Шановні співвітчизники!
Сердечно вітаю вас із найвеличнішим національним святом — Днем Незалежності України!

Українці виборили омріяну державність ціною мільйонів життів, ціною скалічених долів, ціною понівеченої землі. Це воістину народне свято великої нації, яка здолала усі історичні випробування, засвідчила силу духу, зберегла гідність.

Пам'ятаймо подвиги наших предків, плекаймо національну єдність, гартуймо волю до боротьби. Ми різні, але єдині у прагненні жити в сильній та успішній європейській державі.

Тільки у єднанні й згуртованості наша сила. Тільки разом ми здатні на великі й малі перемоги та світове визнання. І від зусиль кожного з нас залежить нинішнє благополуччя України й доля прийдешніх поколінь.

Щиро зичу усім нам злагоди, процвітання, щастя і миру! Любіть Україну!

**З повагою Ігор ПАЛИЦЯ,
голова Волинської обласної
ради, засновник Фонду
«Тільки разом».**

Дорогі співвітчизники!
Від усього серця вітаю вас із Днем Незалежності України! Нам — 27 років. В історичних хроніках такий період — мить, спалах, секунда. Але для нас у цьому часовому згустку — і біль, і гнів, і любов, і надія, і розчарування, і сподівання, і мрії. А ще віра! Віра в сильну, гідну країну! Віра в нормальне цивілізоване життя.

Ми відбулися, ми — є і будемо! «Ніхто не перекреслить мій народ!» — ці слова відомого українського поета Василя Симоненка як ніколи нині доречні. І хай сьогодні п'ятий рік ведемо війну, захищаємо нашу землю від ворога, ні на мить не сумніваємося, що здолаємо, переможемо, прорвемося!

Хочу, щоб усі ми пам'ятали: наша державна незалежність — це не тільки прапори, паради та символи. Це і Ми — кожна людина, кожна родина, кожна сім'я. Ви стверджуєте цю незалежність, тримаєте її на своїх плечах, плекаєте у своїх серцях і душах.

Щиро дякую вам за це! Це може здатися простим, звичним, тривіальним. Але на таких начебто дрібницях і тримається сила країни. Наша віра, наша небайдужість, наша любов та надія ведуть нас вперед!

Вітаю вас, любі мої! Зичу добра, міцного здоров'я та удачі! І неодмінно — щастя! Ми маємо право бути щасливими у власній країні — найкращій у цілому світі!

Слава Україні!

**З повагою
Юлія ТИМОШЕНКО.**

ДОРОГІ КРАЯНИ!

Щиро вітаю вас із найбільшим державним святом — Днем Незалежності України!

Наш народ уже вкотре святкує річницю, відколи здійснилася споконвічна мрія українців — бути господарями на своїй прекрасній і чарівній землі. Безумовно, ці роки незалежності стали випробуванням для всіх нас — випробуванням на зрілість, терпіння, толерантність. І не може бути сумніву в тому, що наш працелюбний народ взмоє поліпшити життя у своїй державі. Тій державі, що вистраждана поколіннями українців.

Впевнений у безмарному завтрашньому дні України. Він обов'язково настане і тим швидше, чим більш свідомо ми працюватимемо сьогодні на благо рідного краю і проїмемося почуттям патріотизму до свого села, міста та всієї України.

Нехай свято Незалежності духмяним серпневим запахом хліба принесе у ваш дім щастя і добро, порозуміння та згуртованість, мир і достаток.

Нехай невечернім буде джерело віри, надії і любові до рідної України!

**Ігор ВОЛОШЕНЮК,
голова Волинської обласної організації
Аграрної партії
України.**

Шановні країни!

Пройшовши тернистий шлях, цього року Україна відзначає 27-му річницю Незалежності!

У цей день хочеться подякувати всім поколінням, які виборювали незалежність для нашої країни, подарували нам право жити в прекрасній, самостійній, вільній європейській державі. З великою повагою та вдячністю звертаюся до тих, хто сьогодні боронить мир у нашому спільному домі; схилив голову в пам'ять про Героїв, які до останнього подиху захищали нашу Неньку.

Сьогодні Україна стоїть на шляху великих перетворень. Із року в рік доля ставить перед нею нові випробування на зрілість. Та я впевнений, що спільно ми впоремося з кожним із них!

Шануймо свою Україну, працюймо задля її процвітання! Дорожимо своєю державою, плекаймо її щодня в своїх серцях! Разом ми переможемо. В єдності духу — наша сила, в єдності дій — наша незалежність! Бажаю кожному з нас віри в успішне завтра, впевненості, натхнення та сили для плідної праці заради майбутнього!

Зі святом, українці, з Днем Незалежності, Ненько!

**Із повагою
голова Волинської обласної організації Партії
«Блок Петра Порошенка
«Солідарність»,
директор Волинського обласного
центру зайнятості Роман
РОМАНЮК.**

**Санаторій
матері та дитини
«Пролісок»**

**Найкращий
відпочинок
для усієї родини!**

Дорогі земляки!
Колектив санаторію матері та дитини «Пролісок» щиро вітає волинян із Днем Незалежності України! Нехай Бог оберігає нас, дає віру, волю і наснагу, благословляє рідну землю та захищає її від ворогів. Нехай в цей святковий день у серці кожного українця запалає вогник надії, який допоможе рухатись вперед.

**З повагою від імені
колективу санаторію
«Пролісок»
Валентина КАСАРДА.**

Шановні волиняни!
Прийміть щирі вітання з нагоди головного свята — Дня Незалежності України. Воно втілює вікопомну мрію багатьох поколінь справжніх патріотів про суверенну самостійну державу, де кожен громадянин міг би жити заможнo і щасливо.

Та на шляху до омріяної країни щасливих людей нам доводиться долати труднощі і негаразди, виборювати своє місце в родині європейських народів, зі зброєю в руках протистояти сильному агресору, дорогою ціною — життями кращих синів — заплатити за новий відлік нашої незалежності.

Вічна пам'ять полеглим Героям!

Дорогі земляки!
Сердечно бажаю українським родинам добра, злагоди, усяляких гараздів! Нехай кожен наш день повниться радістю від здійснених бажань! Нехай невечернім буде джерело віри, надії і любові до рідної Батьківщини!

Слава Україні!

**Валерій БОНДАРУК,
голова Волинської обласної партійної
організації ВО «Батьківщина».**

**3 Днем
Незалежності
України!**

**3 повагою
Андрій
Покровський**

Несподіваний поворот

Сергій НАУМУК

Галина Федорівна пам'ятає післявоєнні часи в деталях.

Роман Шухевич у селі Бударж Рівненської області 21–22 листопада 1943 року.

«Мама готувала Шухевичу картопляні пампушки і омачку»

Галина Бачинська з Липин Луцького району каже, що кілька разів спілкувалася з головнокомандувачем УПА, але хто він — дізналася лише на старості літ

З тихенької вулиці заходжу у двір. Мене привітно дивиться літня жінка з клунком за плечима. Коли представляюся, хто я і чого прийшов, каже так, ніби знаємося роки із наддідь: «Ти йди в хату або пожди мене тут, голубчику, а я зараз зілля занесу і прийду».

«ОДИН ІЗ ПОВСТАНЦІВ РОЗПОВІДАВ ГУМОРЕСКИ ПРО СТАЛІНА Й ГІТЛЕРА» Галина Федорівна Бачинська в Липини перебралася вже дорослою, а народилася і виросла в Романові Луцького району. Жила там з батьками на хуторі Високому. У 1937 році пішла в першій клас. Досі пам'ятає кожного учня та вчительку зі старої світлиці. Пізніше її батько побудував хату на окремому хуторі поблизу села Верхівка.

У 1945-му чи у 1946 році йшов загін. Застукали у вікно, мама відчинила (батько на той час вже загинув на фронті). Попросили вечеряти. Ми на них казали «бандерівці». Чоловік з десять було в нас. Моя мама перед тим пекла хліб і дала їм, що було: паляниці, молоко, сметану. З ними була жінка, яку називали подругою Тонею, така струнка, вродлива, — Галина Федорівна досі пам'ятає чимало деталей. — Она прилягла біля мене на ліжку і їсти не вставала. Не знаю, чи був серед них хтось знайомий або односельчанин, але мама дала їм все від душі. Як трохи відпочили, то один бандерівець розказував гуморески про Сталіна та Гітлера. А коли виходили, то заспівали пісню «Йшли стрільці до бою».

Я його запам'ятала. А другий був у цивільному, такий стрункий. Моя мама Глікерія Венедиктівна була неграмотна, але зрозуміла, що той, що у військовому, якийсь командир. Якось мова в нього була інакша.

іншим боком. Як почала йому розказувати про «офіши», бачу його лице мінється, суворішає, якесь невдоволене, ніби я щось видумала і неправду кажу. Він давай мене сварити. І то такими словами повчав: «Ви ж підведе самі себе, НКВД забере і вас, і маму. Що тоді буде?» — Він до вас на «ви» звертався? — уточнюю. — Так, він до мене на «ви». А потім вже все висказав, став легший, легший і легший. Почав такими лагідними словами казати: «Ви ще молода, але ви нам потрібні. Ми за волю України боремося, за самостійну Україну». Навчав, щоб нікому нічого не казала, що вони до нас приходили. Бу всяко може бути. Вони не назвалися. Між собою отой, що в цивільному, звертався до командира чи «друже Чупринка», чи «друже Щетинка». По-моєму, друже Чупринка.

Повстанці, вочевидь, мали довір'я родини Галини Федорівни, бо часто приходили до них днювати.

Ці повстанці, вочевидь, мали довір'я до Бондарчуків, бо часто приходили до них днювати. Вони більше спілкувалися з матір'ю, а Галинка переказувала їй сільські новини. — А ще мені ж хотілося похвалитися, що я такий подвиг зробила, — сміється жінка, — позривала «офіши» і поклеїла

Галина Федорівна досі пам'ятає цитати з книжки Юрія Горліса-Горського «Холодний Яр», яку дали їй прочитати повстанці. Її мама дуже переживала за книжку. Просила подіти десь або віддати їй на сховок. Тож дівчинці довелося приклати томик на городи. Пізніше повернула його підпільникам. Оскільки Бондарчук не були в колгоспі, то таємні гості перекупували їх вступити туди. Мовляв, і вам, і нам буде спокійніше. Але, як дочка справжнього го-

зел, дільничний і уповноважений із району (тоді райцентр був у Теремно), щоб здавати поставку. Вони прийшли до нас. Я покинула снопи і прибігаю. А бандерівці сидять на горі (горіщі — Авт.), бачать і чуять все, — каже Галина Федорівна. — Мене питають: коли поставка буде? Кажу, що сьогодні в Кузьмичих домолочують, а завтра машину переведуть до нас і одразу будемо здавати поставку. Отаке було. Бандерівці на горі, енкаведисти — на дворі. Уже пізніше, коли дівчина розповіла мамі про випадок, то жінка неабияк стривожилася. — В обід мама пішла давати бандерівцям їсти, а я — дойти корову Дою, а сусідка баба Домаха кличе: «Лікоро, Лікоро, де ти? Галю, ходи обідати!» Кажу, зараз тітко, йду, тільки корову додою. Як тепер пам'ятаю, що мама приготувала, — перераховує моя співрозмовниця. — Були картопляні пампушки, сир із сметаною і борщ. Мама розказувала, що той командир бере од неї макітру і банячка з борщем та череп'яні миски й питає: «Тюто, а як то вас звати? Що то за ім'я — Лікора?» Мама відказала, що не знає, мовляв, як назвали, так і є. Це була не остання зустріч. Якось до Бондарчуків прийшла Галинина тітка Людмила з родичкою рвати черешні. Повстанці їх помітили і потім допитувалися: хто то був із Людою? З цього Галина зробила висновок: оскільки знають тітку Людмилу, то, вочевидь, бувають і на хуторі Високому у дідів.

— Хутора вже немає. Там колгоспне поле. Літ п'ять тому були там. Тільки одна дорога залишилася. Я ще знайшла на хатнісху камінчика. Він ще й досі є в мені у шафі, — ностальгійно довшурше історію хуторського життя жінка.

Вона і не згадала б про повстанського командира, коли б одного разу її двоюрідний брат, доктор історичних наук, професор Юрій Сорока не показав Галині Федорівні своє дослідження, у якому вона натрапила на портрет їхнього загадкового гостя. — Коли мені Юра показав книжку, я побачила карточку і кажу: «Тож то він у нас був». Як тільки глянула, одразу впізнала. Юра говорить, що то Роман Шухевич. А звідки я могла знати? — запитує Галина Федорівна. — Була така фотографія, як у шкільному підручнику історії, — показує Майя Романюк, дочка пани Галини. — Там він був виразніший, — бере до рук підручника Галина Федорівна. Знаходжу в інтернеті відому світлинку Романа Шухевича, де він у 1943 році зазнятий на Волині, і показую бабусі. — Так! Ото він був у нас! — не стримується вона і емоційно ступає пальцем по екрану. — Ото він мене сварив за ті «офіши».

Проте, як відомо з історичної літератури, зокрема зі спогадів охоронця головнокомандувача УПА Михайла Зайця на псевдо Зенко, літо 1949-го Роман Шухевич провів на своїй колгоспній квартирі в селі Білогоричівці під Львовом. А також інкогніто їздив на лікування в Одесу. Та й стан його здоров'я не давав можливості робити великих переходів. Також відомо, що псевдо Чупринко (або Чупринка) певний час використовував референт Служби безпеки ОУН (б) на Волині та Поліссі, з 1948-го заступник провідника Крайового проводу ОУН на північно-західних українських землях Микола Козак. Але він застрелився при спробі захоплення в ніч з 7 на 8 лютого 1949 року в кривці в селі Пітушків Млинівського району Рівненської області.

ТО ХТО Ж ТОЙ НЕВИДОМий КОМАНДИР УПА?

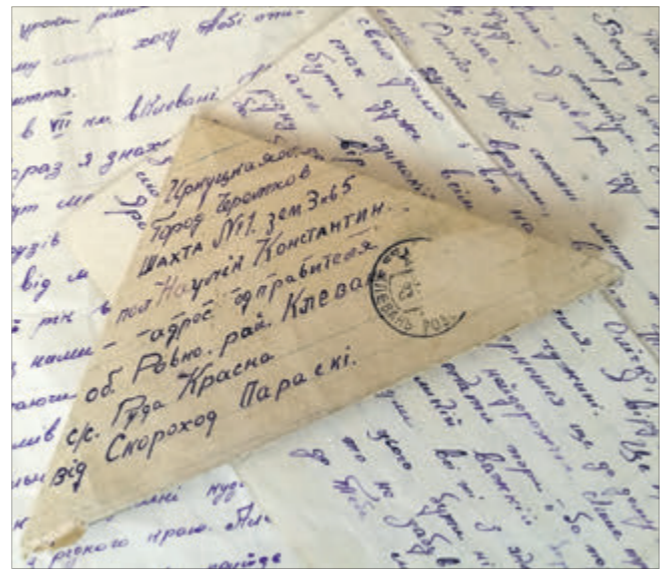
Пізніше Галина Федорівна виїшла заміж. Чоловік працював у Луцьку, і в 1965 році вони переїхали в Липини. Батьківську хату продали.

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ. Tel. 72-39-32 E-mail: volyn10@i.ua. Повідомляємо читачам, що ціна приватного оголошення у нашій газеті — 25 гривень за одне найменування + 5 гривень, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети».

Серця, віддані Україні

Зустріч після важких випробувань і довгої розлуки.

Ось ці трикутники-журавли, за які їх автор отримав 10 літ таборів у Мордовії.

Непрочитані листи повернулись через 72 роки

У переддень великого свята держави мимоволі озиратися назад, до витоків нашої незалежності. Розумієш, що моя і твоя, наша українськість виникла не на порожньому місці.

Олена МАНДЗЮК, член громадського об'єднання «Діти репресій»

Вони дивляться на мене з далекого 1957 року. Світлина із сімейного альбому закарбувала їхні обличчя — вродливі, молоді, усміхнені.

17 років, наймолодшому Петрові — 14. Можна уявити те потрясіння, яке справив на них арешт сестри та її подальше ув'язнення...

Написані вони 10 грудня 1946 року. Відправляючи листи сестрі, юний Петро звертається до її подруг, що перебувають поруч на засланні: «Дорогі подруги! Прийміть від мене щирий братерський привіт.

Летіло добре слово привіту в селище Черемхово Іркутської області до родини двоюрідного брата Костика, яку теж не оминула каральна машина: «І прийде день, великий день, День радості і день пісень, і прийде воли час» (27.09.1945).

Хіба міг цензор пропустити повз свою увагу приписку в кінці листа: «СЛАВА!!!», намальовані автоматом з підписом «СМЕРТЬ КАТАМ» і прапор України з тризубом та написом: «За Україну! До перемоги! За волю!» Петра забрали в 1948-му, щойно досягнув 17 років.

До підняття українського прапора в 1990-х доживуть лише двос: Ольга і Володимир — мої мама і тато.

...Хата лісничого Кліма Ставінського стояла край лісу на хуторі Пеньки біля Деражнього на Рівненщині. І він сам, і його родина завжди були у вирі подій.

беззастережна жертвна любов до сестри вилітала з Петра віршованими рядками: «Чужа сторонньою, лиха годинонько, Куди ти загнала рідну сестру? У Сибір далекий. Кудись далеченько, У прокляту Богом й людьми сторону.

рається написати до вас хоч кілька слів. Не падайте духом. Бог всемілостивий. І надія є на добробут в скорому часі.

Вітаємо!

70-річний ювілей 25 серпня завітає до люблячого чоловіка, турботливого тата, дідуся, хорошого сім'янина Олександра Сергійовича ПАЛІЙЧУКА, жителя села Дерно Ківерцівського району.

Сьогодні 30-річчя відзначатиме дорога дочка, мама, сестра, внучка, жителька села Мирне Горохівського району Іванна Володимирівна ГУБЕРНАТОР.

26 серпня відзначатиме 35-річчя духовний наставник, настоятель храму Святих апостолів Петра і Павла села Жабче Горохівського району, кандидат богословських наук, ієрей Вадим КОЛЕСНИК.

Ювілейний день народження — 55 років — 24 серпня відзначатиме дорогий чоловік, тато, дідуся, житель села Чемерин Ківерцівського району Костянтин Костянтинович КОЗАНТИ.

24 серпня святкуватиме 80-й день народження житель Луцька Федір Прокопович ПАНАСЮК.

25 серпня ювілейний день народження святкуватиме хороший друг, мудрий чоловік, який 23 роки був керівником колективного сільгосп-підприємства, 8 років — головою Держніської сільської ради, Олександр Сергійович ПАЛІЙЧУК.

Золотий ювілей подружнього життя святкуватимуть 25 серпня дорогі батьки, найкращі дідуся та бабуся, найближчі прадідусь та прабабуся Євгенія Микитівна та Володимир Федорович ФЕДУЧУКІ, жителі села Колодеже Горохівського району.

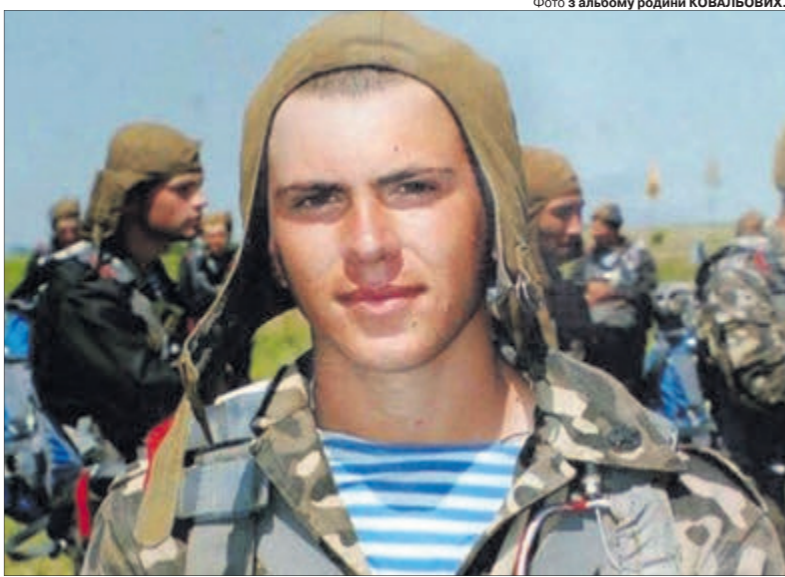
Учора золотий ювілей зустріла кохана дружина, любляча матуся, турботлива бабуся, жителька села Личани Ківерцівського району Лариса Романівна МЕЛЬНИЧУК.

60-літній ювілей відзначатиме 26 серпня чуйний чоловік, люблячий батько, житель Луцька Олег Богданович ЯВОРСЬКИЙ.

30 років сьогодні святкує коханий чоловік, добрий син, батько, житель Луцька Олександр Петрович ХАРЧУК.

Вітання з фотографією — 250 грн + 25, якщо ви бажаєте розмістити на нашому сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Многая літа!» без фотографії — 200 + 20 (за сайт), від колективів та фірм — 350 грн + 35 (за сайт) з фотографією, 300 + 30 (за сайт) — без фотографії.

Болить!

Волинського кіборга й досі чекають вдома.

На ці відзнаки батьки солдата не можуть дивитися без сліз.

Знай наших!

На Горохівщині — прем'єра вистави про автора пісні «Волинь моя, краса моя...»

Самодіяльний театр із корифеєм Петром Панчуком запрошують на «Баладу про Степана»

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Цими днями в НД «Просвіта» села Лобачівка допізна горить світло: народний аматорський театр (керівник — Андрій Корнейко) проводить останні репетиції до нової прем'єри. П'ятою виставою лобачівських акторів стала «Балада про Степана» — спектакль, який подарує незабутні емоції від

фото: Леся ВЛАШИНЕЦЬ

У руках керівника народного театру Андрія Корнейка афіша нової постановки.

«Балада про Степана» — то сповідь почуттів, данина вдячності Степанові Кривенькому.

споглядання життя Степана Кривенького — пісендаря із села Вільхівка, автора гімну нашого краю і збірки «Волинь моя», Почесного громадянина Волині, заслуженого працівника культури України. «Балада про Степана» — то сповідь почуттів, данина вдячності талановитому земляку від корифея української сцени, лауреата Національної премії імені Тараса Шевченка, народного артиста Петра Панчука. У виставі грають ролі лобачівські актори, які прославили рідне село у столиці і багатьох країнах. Це чудове дійство — то ніжний дотик любові земляків до милозвучних струн серця Степана Кривенького за те, що свій талант безко-

рисливо дарував людям. Спектакль пересипаний авторськими піснями, виконавцями яких будуть актори і народний аматорський хор «Хлібодар» Будинку культури села Вільхівка (керівник — Володимир Онищук). Режисер постановки — Петро Панчук.

Прем'єра «Балади про Степана» відбудеться в суботу, 25 серпня, у НД «Просвіта» села Лобачівка. Початок о 21-й годині.

«УЖЕ 4-Й РІК, ЯК ЮРА ЗНИК ПІД ЗАВАЛАМИ ДОНЕЦЬКОГО АЕРОПОРТУ... АЛЕ Я СТАВЛЮ СВІЧКУ ЗА ЙОГО ЗДОРОВ'Я...»

Віднайти загубленого у вирі війни сина надіється Віра Ковальова із села Криничне Маневицького району

Їхніх імен нема ані серед живих, ані серед мертвих. На Краснонільському кладовищі у Дніпрі стоять хрести з написом «Тимчасово не встановлений захисник України» — це цвинтар невідомих героїв. За кожним номером і табличкою — трагедія конкретної людини і біль родини. І надія, що колись вони повернуться додому... Від гладенької траси Луцьк — Маневичі дорога повертає ліворуч і зникає в лісі. Згодом з'являються будинки. Віра Сергіївна зустрічає мене біля воріт. Звідси, з батьківської хати, пішов служити у 2014-му 22-літній Юрій Ковальов. Я була вже біля цієї оселі чотири роки тому, відразу після січневих подій, коли Донецький аеропорт перетворився у залізний склеп для багатьох бійців. От тільки не наважилася зайти

фото: Людмила ВЛАСЮК

«Була дитина — а тепер залишилися тільки фотографії і нагороди», — мама і тато не вірять у смерть сина.

Людмила ВЛАСЮК

«ВІН — ЖИВИЙ І МАЄ ПОВЕРНУТИСЯ ДОДОМУ — АБО Є ТІЛО, І Я ХОЧУ ЙОГО ПОХОВАТИ»

— У січні вже буде п'ять років, як я чекаю на сина. Він був у Донецькому аеропорту до самого підриву. Зідзвонювалися щодня: хоч одне слово, але мусив сказати. Найважче було 18 числа, коли їх травили газом. А потім з телевізійних новин ми дізналися, що термінал підірвали. Я просто жила в тому телевізії в надії побачити Юрія. В мене є тільки два варіанти: він живий і має повернутися додому. Або є тіло, і я хочу його поховати, щоб піти на могилу і помолитися, — говорить плачучи мама зниклого бійця.

згадує мати. — Все щось біля електрики мудрував, старе радіо розібрав, зробив динаміки, щоб музику слухати. Неконфліктний, умів промовчати. — Водночас він був потайним, навіть переді мною рідко відкривався, — долучається до розмови брат Андрій. — Усе тримав у собі.

Анатолій Іванович згадує сина маленьким: — У дитинстві Юрі до вподоби були трактори. Вже навіть Назарко народився, найменший син, то ще тими машинками грався. А я працював механіком, бувало, приїду на обід, заберу дітей, так вони цілий день зі мною іздять. Дуже Юру любив вичучити люшочку, син доньки, часто плаче: «Я так за ним скучив. Хочу його побачити». Образливо до сліз: Президент дітей може обійняти і на Пасху, і на Коляду, а я свого сина не можу.

Востаннє Юра приїжджав додому 28 жовтня — їх відпустили на два дні перед відправленням у зону АТО. Віра Сергіївна просила: «Синочку, не їдь, залишся!» А він мовчки стояв на порозі такої зажеруєний. Потім люди говорили, що їхав в автобусі й витирив слези.

— Все життя нарікати ми на наше керівництво, бо вони ж знали, що Донецький аеропорт — це замкнуте коло, і відправили туди дітей, — знову затремтїв голос матері. — Я на Водохорста до сестри поїхала на Рівненщину. Юра зателефонував близько 10-ї години ранку. Говорили буквально три хвилини: «Мамо, все добре, я живий!». А як виявилось, у той час їх уже газом травили. Ми з Вірою Полицькою зустрілися, її син теж там

був. Він ще бачив мого 19 січня. А вже 20-го дзвонив до Віри і прощався.

Ще раз рідні побачили свого Юру по телевізору. Показали відео, як наших хлопців пропускали в аеропорт через ворожий блокпост.

— Юра подзвонив мені, повідомив, що будуть про-

не бачила. Ви — військовозобов'язані, і не знаєте, що сказати матері!

Повертаються хлопці покаліченими, але живими. Приїждять додому в цинкових трунах під синьо-жовтими полотнами. А звістки про Юру Ковальова немає й досі.

— Він числиться у безвісти зниклий, — каже брат Андрій. — Я зв'язувався з волонтерами, які шукали його по госпіталях «ДНР — ЛНР», у лікарнях і моргах Дніпропетровська. ДНК жодного разу не підтвердилося. Кажуть, є багато угруповань, про які майже нічого невідомо. Жевріє надія, що він у них... Андрій усі ці роки не припиняє пошуків Юри: — Любомир з Львівщини до останнього дня був разом із братом. Розповідав, що Юру поранило в руку та ногу. Після першого вибуху його контузило, з вух кров потекла. Хлопці ще витирали йому обличчя. А згодом пролунав другий вибух. Там уже ніхто нікого не бачив. Потім його заставили з-під уламків діставати загиблих. Каже, що Юри серед них не було...

«Я ВИ, МОЖНОВЛАДЦІ, ЧЕРЕЗ ПОЗИЦІЇ УБИВЦЬ ПУСКАЮ ХЛОПЦІВ У ЗАМКНУТЕ КОЛО?» — Оцеї біль ніколи не вгасне, — ледь кризь слези вимовляє мати. — Як ви можете, жновновладці, через позиції убивць пускати дітей у замкнуте коло? І я проста жінка, може, чогось не розумію. Вам імідж потрібний, потрібні кіборги? А скільки їх там полягло під плитами? Були хлопці по 18–19 років. Переслали з Донецька відео тих, що загинули: це не обличчя — там жах.

Юрі була нагорода, та я не поїхала на вручення. А пізніше забирала її у Маневицькому військоматі. Як мені було образливо: медаль просто мовчки поклали в руку. Тож скажи що-небудь! Я ж — мати... Йшла і за словами дорого

«ПРЕЗИДЕНТ ДІТЕЙ МОЖЕ ОБІЙНЯТИ І НА ПАСХУ, І НА КОЛЯДУ, А Я СВОГО СИНА — НЕ МОЖУ» — Він зростає дуже спокійним хлопчиком, чорноокий такий, — кризь слези

Неймовірно!

фото: gcshehp.org

Поцілунок Папи Франциска вилікував смертельно хвору дівчинку?

Дехто з вірян заговорив про диво-зцілення

Цю історію трактують тепер як чудо. 2015 року Святий Отець поцілував у голівку річну дитину, яка хворіла на рак мозку. Від того моменту вона почала одужувати, а симптоми недуги просто зникли

жити свої перші уродини, раптово почало одужувати. У січні 2016-го помічено прогрес у лікуванні. Батьки переконують, що пухлина почала зменшуватися, а через три роки просто зникла. Тепер дівчинка готується до дошкільного закладу.

Цей випадок трапився, коли 2015-го Папа Франциск (на фото) здійснював апостольські візити на Кубу і в США. Тоді він, між іншим, відвідав Філадельфію, де його традиційно вітали вельюди натовпи вірян. Святий Отець, у свою чергу, благословляв людей і помітив серед них маленьку дівчинку. Підійшов до неї та поцілував у голівку. Не знав тоді, що дитина потерпала від раку мозку і лікарі не залишили їй жодного шансу на життя.

«Ми молилися про диво, бо воно було єдиною надією. І дивом став поцілунок Папи. Бог показав нам, що є з нами.»

Власне як чудо трактують тепер те, що трапилося після жесту Франциска. Маля, яке не мало шансу пере-

Тим часом лікарі не можуть пояснити того, що сталося з пухлиною. «Коли пацієнтка мала 4 місяці, я її оперував. Якщо б тоді хтось сказав мені, що вона буде ще багата і піде до дитсадка, я подумав би, що то ненормальний. Такого не могло бути», — зізнався шеф дитячої нейрохірургії Філадельфійської лікарні доктор Філіп Шторм.

Джерело: «Високий замок».

Volyn newspaper information: website, address, contact info.

Volyn newspaper advertising: various services and contact details.

Advertisement for 'Credit' (КРЕДИТ) with financial details and contact numbers.